

Den største begrænsning i antallet af nye førtidspensionister kan til alles fordel ske ved organisatorisk ændring af Arbejdsskadestyrelsen.

Baggrund: I privatretlige erstatningssager hvor der er involveret et eller flere forsikringselskaber, er praksis i høj grad betinget af skadelidtes modtagelse af offentlige ydelser. Godtgørelse for svie- og smerte sammenkædes med sygedagpenge, og ved fastsættelse af godtgørelse for tab af erhvervsevne indgår den kommunale arbejdsprøvning og eventuel tilkendelse af førtidspension.

Retspraksis har i trafikskader givet skadelidte en vis ret til advokatbistand på forsikringselskabets regning. Retten er dog særdeles begrænset, og det er ikke unormalt at skadelidte ender med en regning.

Det er en drastisk begivenhed at erhverve en omfattende hjerneskade, og det ændrede mit liv på alle tænkelige måder. I en sådan tid var det ekstra hårdt pludselig at holde styr på 5-10 kommunale sagsbehandlere, SU-styrelsen, forsikringselskaber og advokater.

Løsningsforslag: Hvis skaden var sket ifm. udøvelsen af et arbejde, ville sagen være håndteret i Arbejdsskadestyrelsen, og jeg ville modtage rådgivning og hjælp til sagsbehandling hos min fagforening. Styrelsen ville indhente fornøden information, og ville holde sagens parter behørigt orienteret.

Hvis styrelsen udvides med en privatretlig sektion, kunne den levere vejledning og afgørelser i alle privatretlige forsikringsager med personskade. Det ville være en kæmpe fordel for skadelidte, fordi det ville levere en tiltrængt uafhængig instans med kompetence på området. Samtidig kunne styrelsen rådgive omkring forløbet, og samarbejde med skadelidtes kommune om nødvendige initiativer som genoptræning, behandling og tilskud til medicin.

En sådan organisationsændring vil naturligvis være en stor fordel for skadelidte.

Det vil ligeledes være en fordel for staten, fordi kommunerne vil have lettere adgang til faglig sparring, hurtigere udredning af hjælpebehov og lettere vil kunne gøre eventuelle regreskrav gældende over for skadevolders forsikringselskab. Dertil kommer de afledte effekter. Ordningen vil formentlig medføre et fald i antallet af nye førtidspensionister, fordi det ikke længere er en faktor ift. godtgørelse. Skadelidtes perioder på sygedagpenge vil formentlig også blive kortere, fordi man hurtigere kan finde det rigtige behandlingstilbud.

For forsikringsbranchen vil ordningen også være en forbedring, da en central styrelse vil gøre sagsbehandlingen mere strømlignet og mindre bureaukratisk. Det vil blive nemmere for selskaberne at indhente nødvendige oplysninger, og de vil spare meget tid på at lede efter den rigtige kommunale sagsbehandler.

Hvis flere førtidspensionister skal tilbage på arbejdsmarkedet, skal vi ikke nødvendigvis have hjælp til det. Vi skal have lov.

Baggrund: Er man som jeg blevet førtidspensionist pga. en erhvervet skade, har man efter al sandsynlighed modtaget godtgørelse for tab af erhvervsevne. Den beregnes som en vis procentdel af 10 års løn, dog med et lovmæssigt fastsat loft. Det betyder at man har en vis formue. Dette bør under ingen omstændighed betragtes som rigdom. Pengene er godtgørelse for penge man ville have tjent, hvis man ikke var kommet til skade.

De nuværende regler er så rigide, at renteindkomst og afkast af eventuelle investeringer bliver medregnet i den tilladte indkomst ved siden af førtidspensionen. Har man fået udbetalt godtgørelse, og har man placeret pengene i en bank, er man derfor udelukket fra at forsøge sig på arbejdsmarkedet.

Løsningsforslag: Adskil kapitalindkomst fra opgørelsen af tilladte indtægter under førtidspension. Se yderligere forslag under pkt. 3.

I er nødt til at klappe hesten, og prøve at tøjle den kriblende trang til at finde på nye regler.

Baggrund: Efter 5 år i det kommunale system, er jeg blevet vant til at høre standard-klausulen: "Men jeg kan ikke love noget, for der når måske at komme nye regler inden vi ses igen."

Den kommunale forvirring har bl.a. medført at jeg ikke længere er tilknyttet Center for Hjerneskade. Københavns Kommune smider konsekvent ansøgninger væk, nedlægger forvaltninger eller henviser cirkulært til hinanden. Førtidspensionen er en form for hvilepude, hvor der er mindst mulig kontakt med de stakkels sagsbehandlere.

Løsningsforslag: Prøv at holde jer til de overordnede linjer. Der kan ikke skabes en jobtype på Christiansborg som både kan passe på mig og på en faglært smed med nedsat førlighed i højre arm. Så lad være med at prøve. Skab i stedet bedre rammebetingelser.

Eksempel: Som hjerneskadet har jeg ikke brug for færre arbejdstimer i form af et fleksjob. Jeg skal bruge længere tid på at løse opgaver, og har brug for særlige forhold på arbejdspladsen. Det vil ikke nødvendigvis koste virksomheden noget, men det er en proces som kræver faglig start-hjælp.

Konkret har Center for Hjerneskade erfaring med at få hjerneskadede ind på arbejdspladser. Centeret er dog blevet hårdt ramt af strukturreformen. Finansieringen er overgået til patienternes kommuner, men de færreste af disse har budgetteret med denne udgift, så centeret er pt. midt i en større fyringsrunde. Derfor har de ikke længere mulighed for at hjælpe folk i arbejde.

Jf. ovenfor er det også risikobetonet at forsøge sig på arbejdsmarkedet. Hvis man som jeg har kapitalindkomst fra sin godtgørelse, er en lønseddel lig med et farvel til førtidspensionen. Da A-kasserne generelt undgår tidligere førtidspensionister vil det være særdeles risikabelt at vende tilbage til arbejdsmarkedet. I tilfælde af en fyring ville jeg hverken kunne få førtidspension, dagpenge eller kontanthjælp.

Mit forslag er at I rydder op i regeljunglen og giver friere tøjler til sagsbehandlerne. Giv dem mulighed for i, samråd med pensionisten, at sætte pensionen på pause. Lad sagsbehandleren fastsætte tidsrammen. I princippet kan den være tidsubegrænset. Jeg ved at I ikke er så meget for tidsubegrænset pause, men det er svært at se noget positivt i, at man mister retten til førtidspension, hvis man holder på et job i mere end X år.

Understøt også headhunting for førtidspensionister. I stedet for at tvinge os ned i en fleksjobkasse, kan det i mit tilfælde være mere frugtbart at understøtte handicaporganisationer og enheder som Center for Hjerneskade, så de kan medvirke til at finde en arbejdsplads der kan gøre brug af pensionistens begrænsede evner.

En succeshistorie er IT-virksomheden Specialisterne, der har skabt en arbejdsplads som passer til autisters særlige behov. Som autist har man ikke brug for fleksjob eller løntilskud, men tydelige, faste rammer og ingen overraskelser.

Med mindre kassetækning i sagsbehandlingen, kan der opstå flere af den type arbejdspladser.